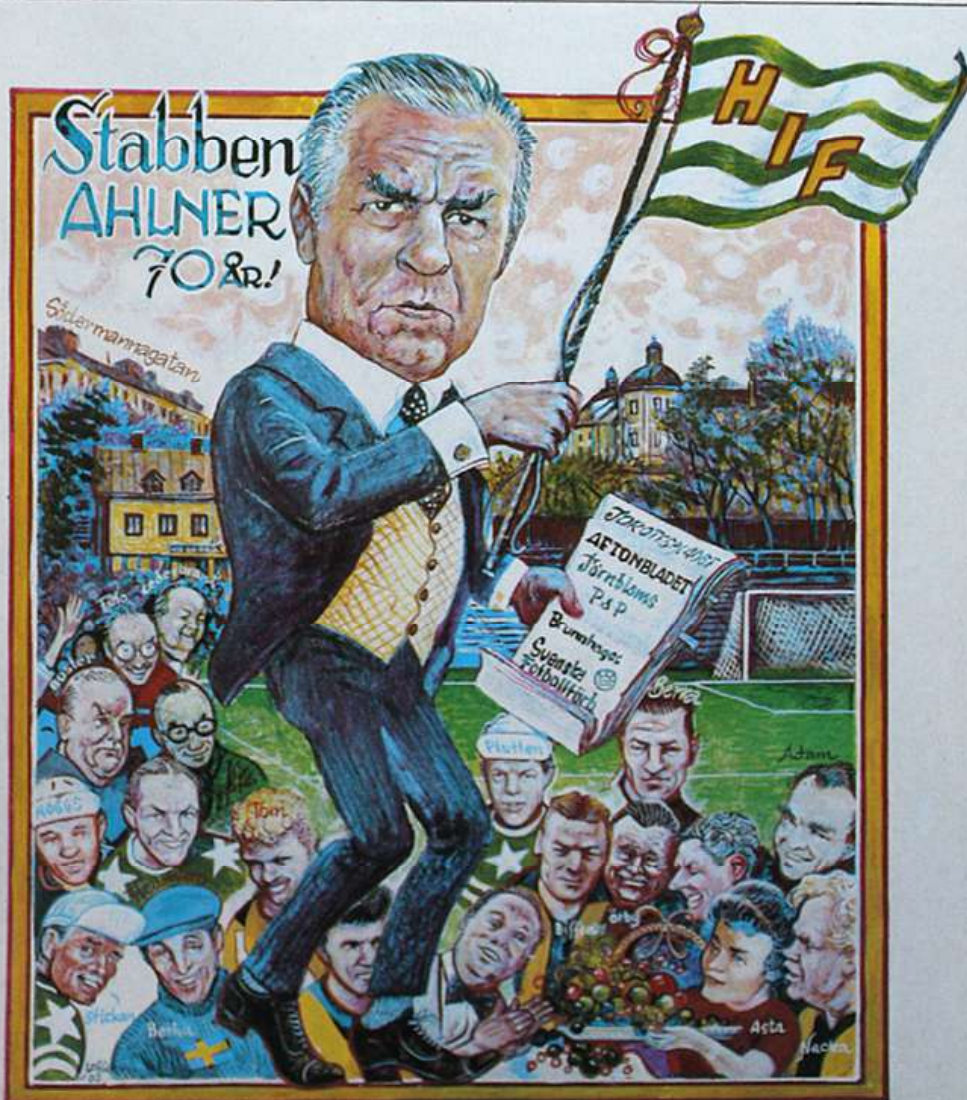

Hammarbyiten

TIDNING FÖR HAMMARBY IDROTTSFÖRENING, STOCKHOLM-SÖDER • NR 83 • MARS 1985

"Stabben" citerar Per Albin Hansson

□ Det var om honom Brita Berglund en gång skrev i DN:

□ »Han talar till Söder på Söders vis och ibland som en präst«.

□ Han har varit Hammarbys röst i världen i allmänhet och på Söderstadion i synnerhet.

□ Sten Ragnar Ahlner från Timmermansgatan 43 — »Stabben«!

MAN SKA

AVGÅ

I TID...

I december 1985 fyller »Stabben« 70.

Men redan i december 1984 tyckte »Stabben« det fick vara nog. Efter år, år och åter år i Hammarby-ledningen och nummer, nummer och åter nummer av denna tidning slutade han tvärt.

Han meddelade sitt beslut i ett brev till huvudstyrelsen och så kommer det sig att detta nummer av Hammarbyiten är det första i modern tid som Sten Ragnar Ahlner inte lagt ned hela sin själ i.

— Man ska sluta i tid, säger han och plockar fram sin gamla välfyllda urklippsbok, pekar på ett gulnat klipp med ett citat av Per Albin Hansson.

Det handlar om konsten att kunna sluta i tid. Om plikten att göra det.

»Statsmannaord, användbara lite varstans« har han skrivit med bläckpenna under klippet.

I dag är orden användbara — snart 40 år efter inklustringen.

— Det är bara dumheter att hålla på för länge, säger »Stabben«.

»Stabben« har han hetat sedan tiden i Södra Latin. Åren kring 1930. Tillsammans med tyskläraren Anders »Tuppen« Olsson organiserade han skolans idrott. Och när eleverna tjuvade sa alltid »Tuppen«:

— Vänd er till Ahlner! Han är som en far för er. Och så var det klippt. Far, farsa, stabbe — och Sten Ragnar Ahlner hade blivit »Stabben«.

● Mr Hammarby

Mr Hammarby har han kallats. En hederstitel som naturligtvis en hel rad klubbkamrater kan göra anspråk på, de flesta närapå födda i klubben. Så icke »Stabben«.

— Jag växte upp på Högälids vårdhem (nuvarande Drakenbergsområdet), farsan var sysselman där.

»När du lämnar din post, kom ihåg att göra det tidigt. Låt inte girighet eller stolthet fresta dig att ha kvar en syssla när du inte längre är lämpad för den, utan drag dig tillbaka medan du ännu har krafter kvar. När en hedrande tjänst har medfört ära och rykte är det på tiden att följa den himmelska regeln och dra sig tillbaka i obemärkthet. Den som inte avgår i tid, förlorar icke endast sitt rykte utan sviker också sin plikt, eftersom han inte längre är i stånd att följa den ordentligt.«

PER ALBIN HANSSON,

svensk statsminister 1932—36 och 1939—46

Så egentligen var jag diskvalificerad från början. Hammarby var ju först och främst en klubb för Katarina och Sofia.

Idrottsbanan började i skolan. Med bland annat en final för Södra Latin i Kronprinsens pokal, DN:s stora turnering mellan alla Sveriges skolor.

Det blev stryk med 4—1 och nu, så här 40 år efteråt, vågar »Stabben« avslöja varför:

— Vi hade den dåliga smaken att ordna en skiva på Pelikan kvällen innan matchen. Vi drack och hade skojigt. Men inte var det rätt uppladdning för en finalmatch . . .

Det blev också en plats som vänsterinner i skolstadslaget, där — minns »Stabben« — återfann man också AIK:s Curre Waldenström, Lidingös Janne Nordström och Åke Svahn, sedermera yrkesmilitär som omkom i den s k Järvi-katastrofen.

● Juniormästare

Nästan hela det här laget samlades i en enda klubb

under ledning av Axel och Harry Hamberg — och så kom det sig att »Stabben« kom med i Karlbergs juniorlag och också blev J-mästare.

I KB blev det också spel i klass 1. Östsvenskans — men längre än så sträcker sig inte den aktiva banan.

— Några vettiga killar, bland annat R:et Eklöv, talade med mig och ansåg att jag skulle satsa på att bli domare i stället, berättar han.

— Domare och journalist. Det har givit mig resor och kontakter. Tänk att få ha sin hobby som yrke.

Yrkesvalet blev alltså journalistik, med tonvikt på idrott.

En av lyckostunderna, minns signaturen »Ahl.« var när han i sin krönika kunde skriva »här tänds en stjärna«. Det var 1945 och orden gällde Nisse Liedholms debut i Slepner.

Journalistiken påminner mycket om idrotten. Tempo. Hård fart. Överraskningar. Inte alltid så lätt att få passningarna att gå hem.

»Stabben« i Djurgårdens dräkt . . . — men det är inte så farligt som det låter. »Stabben« spelar fotboll med Sportjournalisternas lag. Här känner vi till exempel igen i bakre raden från vänster Bassen Sköld, Lars »Luck« Carlsten, R:et Eklöw, Carl-Henrik Gribing och längst till höger Pelle Åkeby. Främre raden från vänster »Stabben«, Harald Lindqvist, Åke Linder och längst till höger Rit-Ola.

● Fel gubbe

»Stabben« minns:

— En av de konungliga hade ställt in skorna. Om det var prins Eugen eller prins Carl minns jag inte nu. I varje fall blev det fel gubbdjävvel på bild i tidningen. Det är inte alltid så lätt . . .

Idrottslivet och tidningslivet gick hand i hand på ett annat plan också, menar »Stabben«.

— Lagandan. Vi hade en utomordentlig laganda i sätteriet på den tiden vi gjorde våra Sport-Extra på söndagarna efter allsvenska fotbollen. Tänk att möta publiken från Råsunda 20 minuter över tre på Odenplan med färsk tidningar som innehöll matchreferat. Det var tider det!

»Stabben« kom in på tidningsbanan tack vare Tore Nilsson. Genom idrotten kände »Tex« och »Ahk« varann bra. Tillsammans lanserade man nu idén med en ungdomstidning, »Pojkarnas Idrottstidning«, och Esselte-direktören Eric Ahlström stöttade projektet.

— Men samma vecka vi skulle ha startat blev det typografstrejk, och så försvann den goda idén, berättar »Stabben«.

Ett år på Idrottsbladet med R:et Eklöw, Ritola, Palle Brewitz, Sven Lindhagen och Henry Eidmark.

Nya Dagligt Allehanda med Tore Nilsson, R:et och Carl-Adam Nycop — »det var en kul tid«.

AT med Tore Nilsson igen, Carl-Henrik Gribing, Pelle Åkeby och Roffe Blomkvist, Aftonbladet.

● Visslingar

Den största internationella karriären har »Stabben« gjort som domare.

Han var faktiskt internationell domare innan han debuterade i allsvenskan.

● **Internationell debut:** IFK Norrköping — Charlton, 4 juni 1946. 2—2. 16 021 personer på läktarna och i Expressen uttalade sig domare Ahlner:

— Det är väl ingen konst att döma en så'n här match. Svenska guldmedaljörer och engelska cupfinalister bör ju känna till reglerna ganska bra.

● **Allsvensk debut:** Malmö FF — Örebro på hösten samma år. 3—3, 12 742 personer på läktarna och en av de båda lagledarna tyckte förmodligen att domaren tillät väl hårt spel — han sa nämligen:

— Han är ju specialist på ishockey . . .

1952 dömde han Danmark — Skottland (1—2 strax före full tid) i Köpenhamn och 1953 fick han hederspriset »Årets domare«.

— Roligaste matchen? Det var nog Finland — Sovjet i juni 1952 på Helsingfors Olympiastadion. Bolsjevikerna hade fått för sig att jag skulle döma enligt deras regler, det vill säga med båda linjemännen på samma sida.

— Jag fick en hostattack när ryska nationalsången spelades före matchen och var, av neutralitetsskäl, tvungen att mig igenom »Vårt land« också.

— Jag visade ut ryske överledaren från Olym-

piastadion för att han låg bakom det finska målet och dirigerade ryska forwards.

— Och jag underkände ett Bobrov-mål . . .

— Så den där långryggen från kapitalistlandet Sverige var inte vatten värd efter den matchen. Men det blev gemensam bankett, en mycket rolig sådan och veckan efter blev jag inbjuden till Öst-tyskland.

● Revolverhot

1953 blev det Brasilien för »Stabben« och en del andra svenska domare, sedan de främsta brasilianska domarna disksats för att ha tagit emot mutor.

På fyra månader dömde »Stabben« 27 matcher och i en intervju direkt efter hemkomsten säger han:

— Nej, jag blev inte skjuten men flera gånger spottade man mig i ansiktet och visst blev jag hotad med revolver.

I dag, dryga 30 år senare, säger han så här:

— Nu är det bara det roliga man minns. Inte tänker man idag på all poliseskort vi fick, det beskydd vi var tvungna att ha.

Alla domare har sina favoritspelare. Under »Stabbens« domartid toppades hans egen 10-i-topp-lista av Malmö FF:s Sven Hjertsson.

— En gång mötte MFF Norrköping. Hjertsson spelade centerhalv och Norrköping hade en fin center som hette Herbert Sandin. Denne kom igenom men blev världslost tacklad av Sven Hjerts-

Läs mera om "Stabben" på nästa sida!

Hockey-VM i Prag 1947. Snudd på guld för ledare »Stabben« och de spelare där vi bland annat känner igen »Plutten« Andersson i karaktäristisk keps.

TV-reporter Ahlner i action med mikrofonen på Fotbollstadion. Det här var faktiskt svensk premiär för fotboll i TV.

son. Jag stegade fram till Hjertsson och sa: »Nu får du en varning!« och han svarade: »Det var inte en stund för tidigt, Stabbadjävle!« Han var härlig, Sven Hjertsson — hade det varit i dag hade väl domar'n blåddrat upp en hel kortlek . . .

● Hojtarolja

»Stabben« har varit övervakare också. Tagit hand om de som hamnat snett här i livet. Som till exempel haft problem med den vätska han själv brukar benämna »hojtarolja«.

— Pekfinger är inget för mig. Samtalsterapi där- emot är bra. Tänk att vakna med mandolinväfflor! Lägg fram en mandolin så spelar de. Fy fa'n — jag vet!

Jodå, »Stabben« har personliga erfarenheter av den livsbiten också. Säger bara:

— Men jag skulle inte vilja ha det ogjort heller. En del av skulden till de egna snedsprången vill han lägga på sitt yrkesval, tidningsmannens:

— Det var så på tidningarna förr i tiden. En ständigt jakt på hojtarolja. Och hade inte vi en man på medaljplats i bolagskon fern i nio på morgonen så var det något fel.

»Stabben« satt också i press-UK 1950. Året då Lennart »Nacka« Skoglund steg fram i strålkastarbelysningen.

Ivar Eidefjäll från Jönköping hade lämnat återbud då'n innan sista press-UK-mötet på Hotell Regina. Han skulle bli proffs i Lignano, Italien, och måste ersättas.

Wille Engdahl, Bassen Sköld, Kalle »Allison« Lillieqvist och »Stabben« måste absolut ha ta' en »Pressens son«.

— Jag tror vi har en hemma på Söder, sa »Stabben«.

— Ta den djäveln då! sa Wille Engdahl.

»Nacka« fick möta Kjell Rosén, det passade honom perfekt, han gjorde två mål, Pressen slog Landslaget med 3—1, Putte Kock tog med honom till VM och innertrion PAL-JEP-SKO var född.

● Pingis-ordförande

Men »Stabbens« liv i Hammarby är inte bara fotboll — han har på något sätt varit inblandad i de flesta av våra sektioner.

● Pingis till exempel. Var ordförande i pingis-sektionen en tid en mycket framgångsrik sektion med två SM-guld i lag (1953 med Lasse Petterson, Georg Taappos och Curt Österholm och 1956 med

Idrottsparken i Köpenhamn: Danmark mot Skottland. Domare: Sten R Ahlner.

Pettersson, Österholm och Björne Mellström), ett SM i herrsingel (1956 då Björne Mellis slog Curre Österholm i en ren Bajen-final), två singel-SM för juniorer (1950 Lasse Pettersson och 1952 Bosse Malmquist).

— Jag var väl en duktig motionslirare. Inget

mer. Tog det på lattjomaner. Började spela i en källare. Gunnar Ollén spelade förresten där. Hille Nilsson, Allan Damberg och Folke Petersson också förresten. Det var på den tiden pingisen var en källarsport.

— Min säkraste trunkbärare då var försten Ru-

Olympiastadion i Helsingfors: Finland mot Sovjet. Domare: Sten R Ahlner.

ne Lindström, om namnet känns igen. Han som skrev »Ett spel om den väg som till himla bär«, »Himlaspelet« alltså. Rune var ett år yngre än jag och intresserad av all idrott.

— På Göta bordtennissalong på Blekingegatan, det var där Kalle Bäck var bas, lirade jag förresten

Läs mera om "Stabben" på nästa sida!

Ishockeyskola i radion med lärarparet Ahlner — Jerring, Farbror Sten och Farbror Sven.

»en bagis« med Bengt Gustavsson. Han som numera heter Grive och förresten vann SM 1951.

— Visste du förresten att »Nackas« lillebror, Karl-Evert »Ya«, var en riktigt duktig pingisspelare i Hammarby i sin ungdom.

● **Ishockey** — i Svenska ishockeyförbundet var han sekreterare från 1941. Satt i styrelsen till 1947, sista året som vice ordförande.

Till Hammarby-hockeyn kom »Stabben« först via förbundet.

Den senaste hockeysäsongen vill han inte kommentera:

— Dra en barmhärtighetens slöja över den!

● **Cykel då — »Stabben«?**

— Den stora grejen var Sofialoppet, ett varvlopp nere vid Barnängen i norra Hammarbyhamnen. Vissa år gick det också i Liljansskogen. På den tiden, slutet av 40-talet, var ju varje nationell tävling i Sverige som ett VM för Hammarby.

— Svängis Johansson, Arne Berg, Ingvar Eriksson, Nisse »Torarn« Andersson, Åke Seyfarth, Bernt Carlsson — de tog rubb och stubb. Det var ju löjligt för helvete!

● Huller om päron

En tjsning med Hammarby påstås vara att det är »storklubben med småklubbsatmosfär«. Eller som »Stabben« uttrycker det:

— Hammarby är charmigt. Hos oss är det lätt bohemiskt. Det dröjde en djävla tid innan vi fick en godtagbar medlemsförteckning. Då var det huller om päron — nu har vi allt på data.

— Vi har 300 ideellt arbetande ledare. Utan dem skulle vi aldrig klara oss. Se'n hjälper det inte hur många anställda man har på kansliet . . .

Möjligen är detta en känga åt kollegerna AIK och Djurgården, vad vet jag.

— I Hammarby är vi alla lika. Vi har 15 sektioner

Snövita journalister från Aftonbladet: »Stabben«, O'Kay Lidström och Börje Lantz, hockeyexperten från skånska Tomelilla.

PR-män är de båda två, Torsten Adenby och Sten Ahlner. Här utanför sportchef Beers rum på Aftonbladet.

Lirare har alltid varit Hammarbys melodi. Här »Stabben« med en stor lirare, trots att han inte var hammarbyt: Örgrytes Sven Rydell, sportjournalist han också.

i Hammarby, men vi har inga små sektioner. Alla är lika stora. Vem kan säga att friidrott är skit jämfört med ishockeyn. Den betygssättningen håller inte.

— I Hammarby är vi aldrig märkvärdiga. Vi tar en snyting utan att blinka. Det är det sociala som är det finaste med idrotten. Hos oss har aldrig existerat några klasskillnader.

— När Lennart Nyman var politiskt aktiv hos moderaterna ringde det folk och skulle gå ur. Men jag försäkrade dem att i Hammarby talade vi aldrig politik — hur röd än Örby-Carlsson var i stopp-lyset.

Nu skriver vi mars 1985 och vi kan inte låta bli att komma in på framtiden. Vad tror en Hammarby-veteran som »Stabben« om framtiden?

— Det är kosingen som är det stora problemet. När »Slana« i Brage begär 800 000 för Peter Uhlbäck, då är det snett. Nämn en spelare, gärna Torbjörn Nilsson, som är värd 800 000! Ingen svensk spelare är värd summan.

— Det är det som smärftar mig mest. Att se hur tusenlapparna fladdrar omkring i idrotten. Ingen har råd med det, och det kommer att bli ett gissel.

— Innan jag blir jordgubbe hoppas jag få se fotboll igen som inte är fångad i systemtänkandet, jag som försöker spela med fem man i kedjan.

— Vi får inte glömma att bollen är världens roligaste leksak.

»Stabben« har talat.

LARS SANDLIN

Stabben tar ut TIDERNAS HAMMARBY

Ronnie Hellström

Sören Mannberg

Klas Johansson

Gösta Lundell

Putte Ramberg

Michael Andersson

Lars Nordin

Kenneth Ohlsson

Tom Turesson

Bernt Lif

Lennart Skoglund

Avbytare: Sven Bergqvist, Arne Larsson, Bönan Löf, Larsa Johansson,

Billy Ohlsson.

»O, du ljuvliga skoltid« lyder den handskrivna rubriken i privata fotoalbumet över denna bild, som föreställer Stockholms skolstadslag 1933. Och om du inte känner igen grabbarna direkt har vi anteckningarna att lita till här också. Från vänster bakre raden: Arne J Wallenb., Janne N, Mille, Ege (det är Sten R Ahlner det) och Zethreus. Från vänster främre raden: Nippe, Trock, Holmgren, Curt W och »Pralen« Rydén.